

Equipaments culturals en municipis petits

Publicat per [Interacció](#) [1] el 18/03/2014 - 12:33 | Última modificació: 13/04/2026 - 11:44

Els plans d'equipaments culturals municipals acostumen a començar amb una diagnosi física dels espais. Aquest estudi fa un pas més: posa en relació els equipaments amb el teixit social, els usos reals i les dinàmiques territorials. No es tracta només de què hi ha, sinó de com funciona i per a qui. Castellví de Rosanes esdevé aquí un cas clar de municipi petit on la política cultural es juga en l'encaix entre recursos limitats, dispersió territorial i activitat comunitària.

L'estudi sobre els equipaments culturals de Castellví de Rosanes, elaborat en el marc del programa d'assessoraments de la Diputació de Barcelona, planteja una anàlisi integral que combina diagnosi i proposta estratègica. L'objectiu no és només adequar els espais a la normativa, sinó optimitzar-ne els usos i reforçar la seva funció dins el sistema cultural local.

El punt de partida és el context municipal. Castellví és un municipi petit, d'uns 1.700 habitants, amb una estructura territorial dispersa en diversos nuclis. Aquesta dispersió condiona directament l'accés als equipaments i la participació cultural, ja que obliga a pensar la proximitat i la mobilitat com a variables centrals en la planificació. El creixement demogràfic recent, vinculat a l'arribada de població metropolitana i immigració, introdueix també nous perfils i necessitats.

L'anàlisi de la realitat cultural mostra un sistema fortament articulat al voltant de l'Ajuntament, que actua com a principal agent cultural. La seva acció es concentra en la programació d'activitats, el suport a les entitats i la gestió del calendari festiu. Tot i això, els recursos són limitats: el pressupost de cultura se situa al voltant de l'1,7% del pressupost municipal i es destina majoritàriament a festes i subvencions a entitats.

El teixit associatiu té un paper rellevant, però amb un baix nivell d'especialització. Les entitats operen sovint en clau sociocultural o comunitària, més que sectorial, i depenen en gran mesura dels espais municipals per desenvolupar la seva activitat. Només el Centre Cultural i Recreatiu disposa d'un equipament propi amb capacitat per acollir activitats de major escala, fet que el converteix en un espai central dins el sistema local.

Pel que fa als equipaments, l'estudi identifica problemes estructurals. D'una banda, la manca de personal tècnic estable limita la gestió i coordinació dels espais. De l'altra, la dispersió d'usos i la manca de regulació clara dificulten l'optimització dels recursos. Els equipaments no funcionen com un sistema articulat, sinó com un conjunt d'espais amb usos sovint fragmentats.

Davant d'aquesta diagnosi, el document proposa una estratègia basada en quatre línies: reforçar la corresponsabilitat entre agents, incrementar la transversalitat, promoure activitats intergeneracionals i ampliar el territori d'actuació. Aquestes línies es concreten en àmbits d'intervenció que inclouen la millora dels espais, la reorganització dels usos, el reforç de la relació entre entitats i l'optimització dels instruments de gestió.

El que emergeix del conjunt és una idea clara: en municipis petits, la política d'equipaments no es pot pensar només en termes d'infraestructura. El repte és construir un sistema funcional que connecti espais, agents i activitats. La clau no és tant disposar de més equipaments com fer-los operar amb coherència i capacitat de servei.

[Els equipaments culturals de Castellví de Rosanes](#) [2]

Categories: Informe

Categories: Informes i documents

Etiquetes: petits municipis

Etiquetes: equipaments culturals

Etiquetes: desenvolupament territorial

Etiquetes: gestió cultural

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2014/pec-castellviderosanes>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/e140089.pdf>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/5322>